

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXV. — Wydana i rozesłana dnia 22. sierpnia 1899.

Treść: № 158. Rozporządzenie cesarskie o należnościach od przeniesienia majątku.

158.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 16. sierpnia 1899,

o należnościach od przeniesienia majątku.

Na mocy §. 14 ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, o reprezentacji państwa uznaję za stosowne postanowić co następuje:

I. Należności od nieruchomości.

§. 1.

Od przeniesienia własności nieruchomości opłaca się oprócz należności przypadających od czystej wartości darowizny albo od przeniesienia majątku z powodu śmierci i bez względu na czas trwania poprzedniego posiadania następujące należności:

1. Gdy przeniesienie następuje z rodziców na dzieci prawe lub nieprawe albo na ich potomków i odwrotnie;

z rodziców na osoby z ich dziećmi małżeństwo zawierające lub małżeństwem z nimi już połączone;

z ojczyma i macochy na pasierbów i pasierbice a z przysposobicieli na dzieci przybrane;

między małżonkami, którzy nie są ani separowani ani rozwiedzeni;

między zaręczonymi na mocy kontraktu przedślubnego,

bez różnicy, czy idzie o przeniesienie z powodu śmierci albo na mocy czynności prawnej między żyjącymi odpłatnej lub nieodpłatnej;

a) jeżeli wartość nie przenosi

30.000 koron 1 od sta

b) jeżeli wartość przenosi 30.000 koron $1\frac{1}{2}$ „ „
od wartości;

2. gdy z powodu śmierci albo na mocy nie odpłatnej czynności prawnej między żyjącymi przenosi się na inne osoby jak na wymienione pod l. 1:

a) jeżeli wartość nie przenosi

20.000 koron $1\frac{1}{2}$ od sta

b) jeżeli wartość przenosi 20.000 koron 2 „ „
od wartości;

3. gdy na mocy odpłatnej czynności prawnej między żyjącymi przenosi się na inne osoby jak na wymienione pod l. 1:

a) jeżeli wartość nie przenosi

10.000 koron 3 od sta

b) jeżeli wartość przenosi 10.000 koron aż do 40.000 koron $3\frac{1}{2}$ „ „

c) jeżeli wartość przenosi 40.000 koron 4 „ „

od wartości.

Od przeniesienia między żyjącymi po części nieodpłatnego w wypadkach wymienionych pod l. 2 uiszcza się z tytułu należności od nieruchomości łącznie z należnością ustanowioną w pozycyi 91 *B* taryfy do ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, kwotę, która nie może być nigdy mniejszą, jak przypadająca według l. 3 za przeniesienie wyłącznie odpłatne.

Jeżeli nieruchomość, która przeszła na kogoś z powodu śmierci, w przeciągu lat dwu po otwarciu spadku, w skutek śmierci albo na mocy czynności prawnej między żyjącymi dalej przeniesioną zostaje, w takim razie należność przypadającą według l. 1 albo 2 za pierwsze przeniesienie, wlicza się w należność uiszczyć się mającą w myśl niniejszego paragrafu za drugie przeniesienie.

§. 2.

Jeżeli przedmiotem przeniesienia jest budynek przez właściciela całkiem lub po części używany albo realność na cele rolnicze przeznaczona, którą właściciel, względnie jego rodzina sama, przy pomocy lub bez pomocy sług lub wyrobników uprawia, albo taka realność, która tylko dlatego nie jest uprawiana w sposób powyższy, ponieważ pociągnięta jest do egzekucji lub ponieważ właściciel zostaje pod opieką lub kuratelą, opłaca się w następujących wypadkach zamiast należitości ustanowionych w §. 1 lecz ze stosowaniem wliczenia przewidzianego w §. 1, ustęp ostatni:

1. Gdy się przenosi na jedną z osób w §. 1, l. 1, wymienionych:

- a) jeżeli wartość nie przenosi 5000 koron nie opłaca się żadnej należitości od nieruchomości;
- b) jeżeli wartość przenosi 5000 koron, jednak nie przenosi 10.000 koron, opłaca się $\frac{1}{2}$ od sta od wartości;

2. Gdy przeniesienie następuje na inne osoby jak wymienione w §. 1, l. 1, a takowe nieruchomości również używają w sposób powyżej wskazany:

- a) jeżeli wartość nie przenosi 5000 koron połowę,
- b) jeżeli wartość przenosi 5000 koron, jednak nie przenosi 10.000 koron, trzy czwarte

pożyczki należitości ustanowionych w §. 1, l. 2 i 3.

Przy odstąpieniu domu lub posiadłości ziemskiej, używanych w sposób powyżej wskazany, na dziecko prawe lub nieprawe albo na osobę zawierającą z niem małżeństwo lub małżeństwu z niem już połączoną, na pasierba lub pasierbicę albo na dziecko przysposobione właściciela, należy wartość wymówionych zastrzeżeń dożywotnich na korzyść osoby przenoszącej, obliczyć tylko w wysokości pięciokrotnej rocznego świadczenia. To samo obowiązuje, jeżeli zastrzeżenia zawarowuje się na czas życia dla małżonka tego z rodziców, który przenosi albo na korzyść obojga rodziców do niepodzielnej ręki na czas ich życia. Jeżeli przy takich odstąpieniach zawarowano także na rzecz rodzeństwa odbiorcy czasowe zastrzeżenia, należy je także obliczyć w pięciokrotnej wartości rocznego świadczenia, o ile oszacowanie nie ma nastąpić w myśl §. 16, lit. c) ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, według trzechkrotnej wartości świadczenia.

§. 3.

Do należitości w §§. 1 i 2 ustanowionych, dalej do należitości według pożyczki 45 A b taryfy do

ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, nie dolicza się dodatku rządowego.

§. 4.

O ile według §§. 1 i 2 niniejszej ustawy albo według Najwyższego postanowienia z dnia 11. stycznia 1860 obowiązującego dla Tyrolu i Vorarlbergu, stopa procentowa należitości, względnie uwolnienie pewnego przeniesienia od należitości jest zawisłem od pewnego stopnia wartości, natenczas w wypadkach, w których nieoddzielone części (części idealne, §. 361 p. u. c.) jakiegóż nieruchomości są przedmiotem przeniesienia, rozstrzyga wartość przeniesionych nieoddzielonych części a nie wartość całej nieruchomości.

Jeżeli ogólna wartość nieruchomości lub części nieruchomości przeniesionych w ciągu jednego roku na mocy czynności prawnych między żyjącymi przez tego samego przenoszącego na tego samego odbiorcę, przekracza stopień wartości przyjęty w celu wymierzenia należitości od jednego z tych przeniesień, należitości wymierza się podług wartości ogólnej a przeto, jeżeli do rzeczzonego przeniesienia zastosowana była niższa stopa procentowa, lub jeżeli było mu przyznane uwolnienie, utracą się takowe.

§. 5.

Ustanowioną w uwadze 3 do pożyczki 91 taryfy i w uwadze 1 do pożyczki 106 B taryfy do ustawy z dnia 9. lutego 1850 osobną należitość procentową od nieodpłatnego przeniesienia służebności użytkowania lub też używania rzeczy nieruchomości znosi się.

Jeżeli przeniesienie następuje na mocy czynności prawnej odpłatnej, wtedy podlega takowa zamiast ustanowionej w pożyczkach 39 i 55 taryfy do ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, $3\frac{1}{2}$ procentowej należitości, tylko należitości według skali II od wartości wspomnianych służebności.

Wpisy do ksiąg hipotecznych celem nabycia służebności użytkowania albo używania rzeczy nieruchomości alboważ uprawnień z nią na równi będącego, podlegają należitości nie już podług lit. A, lecz podług lit. B pożyczki 45 taryfy do ustawy z dnia 13. grudnia 1862 bez uszczuplenia uwolnienia służącego ewentualnie podług lit. D teje pożyczki taryfy.

§. 6.

Jeżeli rzecz, należąca do spuścizny, która spadła na kilku dziedziców, zostanie przed przyznaniem spadku przez jednego z uczestników nabyta

w całości albo też w takiej części, jaka mu się nie należała już z tytułu prawa dziedziczenia, nie uważa się tego w celu wymiaru należności za nową czynność prawną.

§. 7.

Umowy, mocą których poszczególne rzeczy albo cały majątek dzieli się między współwłaścicieli, nie są przedmiotem należności od przeniesienia, o ile przytem każdy z uczestników tylko tyle otrzymuje, ile odpowiada wartości jego udziału w poszczególnej rzeczy, a względnie w całym majątku.

Jeżeli jednak jednemu uczestnikowi przydzielono więcej, niż wynosi wartość czysta jego udziału i ciężary przez niego przyjęte na przedniocie działu ciężące, natenczas co do zwykłej nabytej opłaca się należność od przeniesienia majątku. Jeżeli w takim wypadku dotyczący uczestnik nabywa rzeczy, podlegające opłacie od przeniesienia według różnych stóp należności, należy zawsze uważać te rzeczy za zwykłą nabytą w powyższem rozumieniu i podlegającą niższej należności.

§. 8.

Wymierzanie należności od przeniesienia prawa własności rzeczy nieruchomości, jakoteż uwalnianie przeniesienia tego rodzaju od należności na zasadzie §. 2, l. 1, lit. a) niniejszego rozporządzenia, należy wyłącznie do władz skarbowych.

Bliższe postanowienia w tym względzie wydane będą w drodze rozporządzenia.

§. 9.

Rozdział II rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 3. maja 1850, Dz. u. p. Nr. 181, §. 2, punkt 5, dalej §§. 3, 4 i 5 rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, wreszcie §§. 1 aż do 5 ustawy z dnia 31. marca 1890, Dz. u. p. Nr. 53, uchylają się. O ile zresztą §§. 1 aż do 8 niniejszego rozporządzenia nie zawierają odmiennych postanowień, stosują się do przeniesień tamże wzmiankowanych ogólne przepisy ustaw o należnościach.

II. Zabezpieczenie należności spadkowych.

§. 10.

Jeżeli najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy licząc od dnia otwarcia się spadku, nie będzie przedstawiony wykaz spadku potrzebny do wymierzenia należności, w takim razie za czas od upływu tego terminu aż

do chwili, w której wykaz spadku, według przepisu sporządzony, zostanie przedstawiony, opłacić trzeba odsetki po pięć od sta rocznie od obliczyć się mającej sumy ogólnej należności za przeniesienie spadku.

Jeżeli obowiązany do opłacenia należności dowiaduje się o otwarciu się spadku później, aniżeli w dniu otwarcia się onegoż, wtedy termin sześciomiesięczny upływa od dnia, w którym się o tem dowiedział. Jeśli istnieje kilku obowiązanych solidarnie do opłacenia należności, wystarcza dla rozpoczęcia się biegu wspomnianego terminu, jeżeli choćby tylko jeden z nich o otwarciu się spadku otrzymał wiadomość.

Obowiązany do uiszczenia należności może się od obowiązku opłacenia tych odsetek w ten sposób i o tyle uwolnić, o ile na rachunek należności obliczyć się mającej, złoży w kasie rządowej kwotę wystarczającą na pokrycie tej należności.

§. 11.

Skoro tylko wykaz spadku przedstawiony został, władza skarbową, jeśli może przytoczyć takie okoliczności, które uzasadniają przypuszczenie, że majątek został wykazany mylnie albo nie całkowicie i że obowiązany do przedstawienia wykazu wiedział o mylności albo niezupełności wykazu majątku, może w sądzie spadkowym uczynić wniosek, żeby od obowiązanego do wykazania odebrano przysięgę, że świadomie niczego nie zataił z majątku zeznać się mającego.

Wniosek taki można uczynić tylko za upoważnieniem Ministra skarbu, które sądowi należy wykazać.

Sąd winien w tym względzie poczynić potrzebne dochodzenia, według zasad postępowania w sprawach niespornych, w szczególności także przesłuchać dziedzica a następnie wydać co do wniosku uchwałę.

Do wzruszania uchwały sądowej stosują się postanowienia §§. 9 aż do 11, dalej 14 aż do 16 patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208. Wykonanie przysięgi może nastąpić dopiero po prawomocności uchwały, którą złożenie przysięgi wyjawienia nakazanem zostało.

Obowiązanemu wolno, przy przesłuchaniu poprzedzającym złożenie przysięgi, szczegóły wykazu spadku sprostować albo uzupełnić, w którym to wypadku co do przedmiotów później zeznanych nie ma mieć miejsca postępowanie według ustawy karnej o przestępstwach skarbowych.

Jeżeli obowiązany nie stawia się na terminie wyznaczonym do wykonania przysięgi albo odmawia

złożenia przysięgi, sąd ma na wniosek zarządzić areszt celem wymuszenia złożenia przysięgi.

Areszt, który ma być wykonany stosownie do przepisów §§. 260 aż do 356 Ordynacji egzekucyjnej kończy się z chwilą złożenia przysięgi a ogólny czas jego trwania nie może przekraczać sześciu miesięcy.

Aresztowany może każdego czasu w sądzie spadkowym albo też w sądzie powiatowym miejsca aresztu uczynić wniosek, aby go przypuszczono do złożenia przysięgi mu nakazanej. Wniosek ten należy bez dalszego postępowania uwzględnić.

Jeżeli postępowania spadkowego nie przedsięwzięje c. k. Sąd, władza skarbową uczynić ma wniosek co do odebrania przysięgi w sądzie powiatowym miejsca zamieszkania obowiązanej i do tegoż Sądu należy wydanie uchwały w tym względzie.

§. 12.

Darowizny, które spadkodawca uczynił nie dawniej jak na trzy miesiące przed śmiercią, wlicza się w celu wymierzenia należności do spadku, jeżeli należność od nich nie została już uiszczona jako od darowizny między żyjącymi.

Do podarunków zwyczajowych nie stosuje się ustęp poprzedzający.

§. 13.

Jeżeli w przypadku odmiennym od wymienionego w poprzedzającym paragrafie, jest w rozporządzeniu ostatniej woli wzmianka o jakimś nadaniu bezpłatnem, które spadkodawca za życia swego uczynił, a należność od takowego jako od darowizny między żyjącymi nie została uiszczona, z nadaniem takim postąpić należy pod względem wymierzenia należności tak, jak gdyby spadkodawca postanowił je na wypadek swej śmierci.

§. 14.

Jeżeli spadkodawca w rozporządzeniu ostatniej woli oświadcza, że pewna rzecz w spadku po nim znaleziona nie jest jego własnością, albo jeżeli takie rzeczy, w szczególności papiery wartościowe albo gotówka bądź przez oddzielne zachowanie bądź napisem oznaczone są jako własność innej osoby, w takim razie oświadczenie lub oznaczenie takie, jeżeli niema innego wiarygodnego dowodu co do okoliczności, że wspomniane rzeczy nie należały do majątku spadkodawcy, nie wpływa na wymierzenie należności i należność od takich rzeczy ściaga się jako od części składowej spadku.

§. 15.

Do uiszczenia należności od części składowych majątku wymienionych w §§. 12, 13 i 14 obowiązany jest wyłącznie ich nabywca.

§. 16.

Części składowe majątku oznaczone w §§. 12, 13 i 14, trzeba w celu wymierzenia należności wstawić do wykazu spadku albo równocześnie z przełożeniem onegoż wyjawić bezpośrednio władzy skarbowej.

III. Postanowienia przejściowe i końcowe.

§. 17.

Od przeniesień nieruchomości, w Tyrolu i Vorarlbergu które się zdarzą w pierwszych dziesięciu latach poczynawszy od wejścia w wykonanie niniejszego rozporządzenia, uiszczane będą zamiast należności ustanowionych w §. 1, l. 2, lit. b) i l. 3, lit. c), w wysokości 2 i 4 od sta, tylko należności w wysokości $1\frac{1}{2}$, a względnie $3\frac{1}{2}$ od sta.

Postanowienie §. 8 stosuje się do przeniesień z powodu śmierci bez względu na to, kiedy się spadek otworzył, jeżeli należność od dotyczącego spadku nie była jeszcze wymierzona, gdy rozporządzenie wchodziło w wykonanie.

§§. 10 aż do 16 stosują się do wszystkich spadków, od których na początku wejścia w wykonanie rozporządzenia nie wymierzono jeszcze należności.

Bieg odselek przepisanych w §. 10 rozpoczyna się w takich przypadkach z wejściem w wykonanie rozporządzenia.

Jeżeli w przypadkach w §. 16 wzmiankowanych wykaz spadku był już przedstawiony w chwili wejścia w wykonanie rozporządzenia, lecz opłaty jeszcze nie wymierzono, winien dziedzic, przepisane tamże wyjawienie złożyć najpóźniej w przeciągu dni 30 po wejściu w wykonanie niniejszego rozporządzenia.

§. 18.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi skarbu i Ministrowi sprawiedliwości.

Ischl, dnia 16. sierpnia 1899.

Franciszek Józef r. w.

Thun r. w.

Wittek r. w.

Bylandt r. w.

Kaizl r. w.

Welsersheimb r. w.

Ruber r. w.

Kast r. w.

Jędrzejowicz r. w.

Di Pauli r. w.